

muogokrat v svoji posebni skladnosti, v prosti, vznešeni potezi, v neusiljivi, nacionalni barvi. — Ritmika, harmonika, polifonija, sijajni orkestralni kolorit, določna in jasna muzikalna karakteristika pasameznih oseb zagotavlja Evgénu Onjeginu povsod največji uspeh“.

Pri dunajski premijeri sem se soznanil s tem delom Čajkovskega, a vsaj deloma, mogel uvideti tudi njegov učinek na občinstvo. Predstava je bila v vsakem oziru tako popolna in v rokah tako izbornih pevskih močij, da je bil užitek v istini izreden. Nasproti poprejšnji malomarnosti je novi vodja Mahler uvedel res vsega priznanja vredno preciznost v proizvodbi opernih predstav. In tako so si stekli predstavljaleci, zlasti Tatjana (gdč. Renard) obilo pohvale. Tudi scenerija je bila zelo krásna, narodne ruske noše zelo bogate. — Sveta tihota je vladala v pričetku in raz obrazov se je čitalo pričakovanje, kaj pač donese delo doslej še neznanega ruskega mojstra. Ali uspe, ali prodre? Kmaló se je občinstvo ogrelo; velika scena Tatjane, ko piše Onjeginu ljubavno pismo, bila je kulminacija navdušenja — s tem je bila zmaga odločena, in v vsem nadaljnjem razvoju opere je ostala navdušenost velika ter se popela proti zvršetku, po izbornó peti ariji kneza Gremina (g. Heš) zopet do vrhunca, — dasi baš ta arija le preveč spominja na staroitalijanske mojstre ter je nekako v nasprotju z delom, ki kaže Wagnerjev upliv na skladatelja. Čajkovski pa si je, dasi zvest čestilec in pristaš Wagnerjev, ohranil povsod svojo originalnost, on se ni nikjer lotil poskušanja, da slepo posnema tega mojstra, in zato je podal res izbornó lastno delo, ne pa malovredn posnetek, kakor mnogi nemški novinci. In zato tudi doseza vspeh, v tem ko oni propadajo.

Vsekako je bilo zanimivo in primerno, da se je pri nas kljub mnogim ugovorom pričela intenzivno gojiti tudi slovanska umetnost; in ona se je izkazala ne le povsem sovrstno in jednako vredno z nemško, talijansko in francozko, — ona te v nekaterih ozirih celo prekaša. Kakor v drugih ozirih, uresničilo se je tudi v glasbenem, prorokovanje, da se poraja nov vek, v e k s l o v a n s k i.

Nesreče lastne ne žalujem. . . .

Ker tužno moja lira poje,
Ljudje si tajno govore,
Nesrečna da ljubezen moje
Ranila mlado je srcé.

Nesreče lastne ne žalujem . . .
Kaj drugim bol je moja mar ?
Rojake svoje le milujem,
Ker jim je zloga . . . tuja stvar